

השבוע היו למנהל רשות הנמלים, חיים לסקוב, שתי סיבות טובות לשמות:

● הרשות קיבלה סוף-סוף לידה את שירותי הנמל של חיפה, אשר הופעלו עד אז על-ידי חברת שניט, הידועה לאו דווקא לתהילה.

● בפעם הראשונה הציעה חברה ממלכתית מאחרי מסך-הברזל מיכרו לביצוע פרויקט בישראל.

בשר יבשתי. היתה זו, כמובן, רומניה — המוסיפה לקיים יחסים דיפלומטיים עם ישראל, שלא כיתר מדינות מיוזרח-אירופה.

לסקוב

ההצעה הרומנית היתה נכבדה למדי: חברת-העבודות ה-ממלכתית הרומנית הציעה להאריך את רציפי-הנמל של אש-דוד באלף מטרים נוספים.

הצורך בהארכת הרציף נוצר בגידול ייצוא וטעינת-הפרי במלוא-אשדוד. כשיניבנה הנמל לא לקחו בחשבון, בין השאר, את ייצוא הפרי מפרדס-רצועת-עזה, שנמלה נסגרו; וגם הייצוא הישראלי הרגיל גדל מעל למשוער.

נוסף לכל אלה, היה צורך לתפעל את משלוחי-אונריא — סוכנות הסעד של האו"ם לפליטי-ערב.

רשות-הנמלים קיבלה את המיכרו הרומני בשמחה גלויה — למרות העובדה שגם חברות מארצות-הברית ואירופה הציעו פרויקטים:

"זהו הצעד הראשון לקראת הקמת גשר יבשתי בין אירופה למזרח הרחוק — דרך נמל אשדוד ונמל אילת!" הכריז דובר הרשות, שבחתי רביב.

אלא שגשר יבשתי כזה טעון שיפוצים העולים הרבה על אלף המטרים הצנועים שהוצעו: לכן משתדלת רשות-הנמלים ל-עניין משקיפים בינלאומיים.

5 מיליון ל"י. "הרציף הרומני", כפי שכבר מכנים את המיבצע המוצע באשדוד, בצורה נימהרת במיקצת, יהיה מצויד במי-טב הסניקה החדשה.

יהיו בו מכולות — מעיין ליפטים בהם שמים, עוד על סיפון האונייה, את המיטען השלם, ומורידים ישר לחוף. אלא שלא די, כמובן, במכולים: צריך גם למלא אותם בקצב מ-שבע-רצון. לשם כך פירסמה רשות-הנמלים מיכרו-האחדה שמטרתו — להביא לקשר בין מובילים קטנים ושוניים, לרכו את מיטעניהם לפריקה ולטעינה מ-ש-תפת.

מתמוגג דובר-הרשות: "זהו רק אחד החידושים הצפויים בנמלים שלנו. באשדוד כבר הותקן מיתקן אוטומטי להעמסת פוספאטים ואשלגן; ואילו בחיפה, שם עדיין עוברת תנועת-הנוסעים דרך הסככה הענקית והלא-יפה המוכרת לכל התיירים והטיילים — מוקם גשר אוירי, שיקשר בין האוניות לאולפן-המיסוף החדש המוקם".

מיסוף זה ייבנה תוך כחצי שנה, ישתים בחודשים הראשונים של '69 — כשכל ה-מיפעל עולה את המזר הבתלי-מבוטל של חמישה מיליון לירות.

הסברה

אות ומופת

על לוחות-המודעות העירוניים של רמת-גן הודבקו בשבוע שעבר מודעות גדולות, הנושאות את האותיות "ג.ק." בצד האותיות הסברה גם משמעותן: "הרשימה לקידום המפלגה הליברלית ברמת-גן".

על-מנת שחבר המפלגה הליברלית ברמת-גן, המתכונן לבחירות פנימיות במפלגתו, יידע מה זאת הרשימה "ג.ק.", הוסיפו מנסחי המודעה: "למען יחד עם אברהם קריניצקי, ליתר ביטחון הדפיסו גם תמונת-ענק של ראשהיער קריניצקי".

ואם אחרי כל ההסברים האלה עלול בור-חר להתבלבל בבחירת הפתק הנכון, תבוא לעזרתו העצה שבסוף המודעה: "פתק הצ' בעה בצבע צהוב".

Containers באנגלית.

שניהם נקראו אסולין - שניהם נהרגו באותו יום - אך מעולם לא נפגשו

שם אחד למות

ל חידוים בכך הוצגו חרצת יש אמונה תפלה: שכל פגז נושא חרוט על חוטמו ההרסני, את שמו של החלל אשר יפיל. אך מה קורה — כששני פגזים נושאים אותו השם?

זאת שלו עצמם השבוע, בחרדה ובצער, עמיתיהם של חללי מכתב-האש המצרית ב-סיני. כי בין נופלי החזית המצרית, היו שני בחורים צעירים, בני 19, אשר נשאו את שם-המשפחה — אסולין. הם לא הכירו זה את זה. הם לא נפגשו מעולם. אולם הם מתו באותו יום, כימעט באותו רגע. החיים שלהם היו נפרדים — אך המוות איחד אותם בן-רגע במוותם — כפי שגורלם המקביל איחד אותם. מבלי שידעו על כך, בחייהם.

כ י דויד אסולין מנהריה ואלישע אסולין מרמלה חיו ממש את אותם החיים.

שניהם היו ילידי-מארוקו — שם נפוץ מאוד השם היהודי אסולין, ואין הוא מסמל, דווקא, קירבה משפחתית.

שניהם נולדו ב-1950. הוריהם, כרוב יהודי-די-מארוקו, היו מסורתיים. דויד ואלישע קיבלו חינוך דתי, גדלו באווירה של יראת-כבוד למשפחה ושל גימוס לווילת.

משום כך היה גם אופיים של שני האחים-לגורל שלא הכירו — ממש זהה: שניהם היו ביישנים ושקטים.

משפחתו של אלישע אסולין עלתה ל-

אלישע

דויד

וכאן קישר הגורל חולייה אחרונה וחוקה בין השניים — שלא ראו מעולם זה את זה.

כ י דויד בנהריה ואלישע ברמלה הת-ייצבו, בתחילת חודש נובמבר 1967, בלשכות הגיוס של נהריה ורמלה. משנשאלו לאן הם היו רוצים להתנדב, ענה כל אחד כאילו מפה אחד: "לצנחנים!"

הם עתידים היו להתאכזב, שניהם. צה"ל החליט אחרת, שלח את דויד אסולין מ-נהריה ואת אלישע אסולין מרמלה — לחיל-השריון.

שניהם הוצבו ליד התעלה. ושם השיג אותם הגורל האחרון, לקול רעם-התת-פוצצויות של פגזי-המיתקפה המצרית. כל אחד לחוד. אבל שניהם יחד. בחייהם הבתלי-נודעים וברגע-חייהם האחרון — בו שילמו למען ביטחון-הגבול.

היה דויד אסולין — ממש כחברו הבתלי-מוכר אלישע. דויד אסולין נראה בתצלום מימין בתור ילד, בתחפושת-פורים של שוסר; משמאל מתעמל אסולין במישקולות, כהרגלו ובהתאם לכוחו הגופני הנאה.

ספורטאי

הסיבה: אביו נפצע בתאונת-עבודה, הפך נכה. שוב לא היתה ברירה; על הבן היה לשכוח את חלומות-ההשתלמות שלו. וכך המשיך הגורל לרקום שני פתילי-חיים זהים, במרחק-מה זה מזה. שני ה-צעירים המכונסים בתוך עצמם לא קשרו את גורלם לנערה יחידה: לאיש מן השניים לא היתה חברה קבועה. הם דווקא יצאו עם נערות — אלישע, למשל אהב מאוד לרקוד ויקודים סאלוניים ולבלות בקולנוע, או עם החברה איתה הסתובב, ברמלה, במועדון — אך הרגישו שמודקם מכדי לבחור באחת ויחידה.

אבל הגורל רצה אחרת: אביו נפטר, ורצונו העז של דויד לעזור לאמו, תולת הסכרת, השכיח ממנו את כל שאיפותיו. הוא יצא לעבודה גופנית, הפך לתומך עיקרי של משפחת אסולין שבנהריה.

ב ינתיים ארעם משהו מאוד דומה ברמלה: גם שם נאלץ אלישע אסולין הצעיר לנטוש את חוקי-למודיו בבית-הספר כדי להתמסר לפרנסת-משפחתו.

בבית-קברות (מימין) זמן לא רב לפני שנפל בקרב, נוצרי הצטי' לס אלישע